

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. S., narozený dne X, bytem P. 125, K.,
zastoupený: Mgr. Bc. Vladimír Volný, advokát se sídlem Paroubkova
228, 344 01 Domažlice,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na
Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen **MPSV**),

o žalobě ze dne 1.4.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2018 č. j. MPSV-
2018/193985-914 o dávku příspěvek na živobytí,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26.9.2018 č. j. MPSV-2018/193985-914 a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni ze dne 16.8.2018 č. j. 18907/2018/KLT se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Bc. Vladimíru Volnému se přiznává odměna ve výši 7.865,-Kč, která mu bude vyplacena na účet č.

2901448215/2010, VS 304519, z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Krajskému soudu v Plzni (dále jen **soud**) byla dne 1.4.2018 prostřednictvím datové schránky doručena žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2018, č.j. MPSV-2018/193985-914, jehož kopie byla připojena, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce – krajská pobočka v Plzni, kontaktní pracoviště Klatovy (dále jen **ÚP**), ze dne 16.8.2018 č.j. 18907/2018/KLT o snížení příspěvku na živobytí z 3.410,- Kč na 2.200,- Kč měsíčně ode dne 1.8.2018 takto: „Podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), se odvolání zamítá a výše uvedené rozhodnutí se potvrzuje.“
2. Nejprve byl zdejšímu soudu dne 4.10.2018 v této věci doručen návrh žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů. Následně pravomocným usnesením ze dne 26.2.2019 č.j. Na 10/2018-21 byl žalobci ustanoven zástupcem advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný, neboť žalobce splnil zákonné podmínky pro ustanovení zástupce soudem. Po dobu řízení o ustanovení zástupce se stavěla dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s.ř.s., která počala znovu běžet doručením uvedeného usnesení soudu, tudíž předmětná žaloba byla podána včas.
3. **V žalobě** žalobce zastoupený ustanoveným zástupcem namítal, že dle něho je napadené rozhodnutí žalovaného, které bylo žalobci doručeno dne 1.10.2018, nesprávné a v rozporu se zákonem, kdy toto rozhodnutí lze považovat ve správním řízení za konečné a není proti němu přípustný žádný řádný opravný prostředek, proto brojí žalobou. Závěr žalovaného v tom směru, že v jeho případě byly dány zákonné důvody pro snížení příspěvku na živobytí, nebyl správný a nemůže obstát. Správní orgán učinil z nedostatečně zjištěného skutkového stavu nesprávné skutkové a právní závěry. ÚP jako orgán prvního stupně a žalovaný vymezily nesrozumitelně jakési rozhodné období, když uzavřely, že žalobce pobíral déle než šest měsíců příspěvek na živobytí ve výši 3.410,- Kč a pro jeho neaktivitu svým rozhodnutím ÚP snížil příspěvek na živobytí na částku 2.200,- Kč měsíčně. ÚP totiž v odůvodnění rozhodnutí ze dne 16.8.2018 neuvedl, na základě kterých zjištění dospěl k závěru, že žalobce naplnil zákonné podmínky pro snížení příspěvku na živobytí, když nerozvedl, jak dospěl k závěru, že žadatel pobíral déle než šest měsíců příspěvek na živobytí ve výši 3.410,- Kč, ani o které konkrétní období se jednalo. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Tuto nepřezkoumatelnost neodstranil ve svém rozhodnutí ani žalovaný, který se uplynutím šestiměsíční lhůty podrobně nezabýval, jelikož nebylo uvedeno, kdy měla šestiměsíční doba začít běžet, zda a kdy se přerušovala a kdy měla skončit. ÚP ani žalovaný nevymezily nijak rozhodné období, když toliko uvedly, že rozhodným obdobím je vždy předchozí kalendářní měsíc. Dle žalobce je podstatné, že závěr ÚP a žalovaného o tvrzené dlouhodobé neaktivitě žalobce se neprokázal, neboť bylo třeba nejprve zohlednit, že se žalobce vždy účastnil aktivit tak, jak mu byly ÚP předloženy. Aktivita žalobce před prosincem 2017 neměla být dle jeho názoru posuzována. S touto námitkou se však žalovaný nijak nevypořádal. Doložené lékařské zprávy z minulosti byly dostatečným důvodem, pro nějž neměl být na tuto nabídnutou aktivitu zařazen, aniž by mu tato okolnost byla přičítána k tíži jako prokazatelná neaktivita. Žalobce také poukázal na to, že v případě, že je veden na ÚP jako uchazeč o zaměstnání, nemůže mu lékař vystavit standardní potvrzení o vzniku a trvání pracovní neschopnosti, jak je tomu v případech běžné pracovní neschopnosti. Postup

žalovaného a ÚP, který se předloženou lékařskou zprávou v rámci hodnocení důkazů nezabýval, nebyl správný. Pokud měl správní orgán pochybnosti o zdravotním stavu žalobce, měl si vyžádat sám zprávu od lékaře, jenž lékařskou zprávu vystavil. Žalobce podotkl, že ÚP a žalovaný svým postupem porušily zásadu opatrování všech důkazů ve správním řízení, a to zejména v žalobcův neprospěch.

Zákonná doba, po kterou bylo možné snížit příspěvek na živobytí, nebyla žalovaným a ÚP stanovena správně, když zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen **zákon**), stanoví, že v důsledku uplynutí šesti měsíců, kdy příjemce dávky pobírá příspěvek na živobytí a je prokazatelně neaktivní ve vztahu k aktivitám a snaze si obstarat příjem vlastní prací, se příspěvek na živobytí snižuje na částku existenčního minima. Žalovaný ani nevymezil trvání lhůty šesti měsíců, kdy neměl být žalobce aktivní vůči ÚP, což je nezbytnou podmínkou pro následné hodnocení věci.

Žalobce tedy nesouhlasil se závěry žalovaného, když byl přesvědčen, že zákonná lhůta 6 měsíců, po kterou žadatel pobírá příspěvek na živobytí v částce životního minima, se přerušuje každou aktivitou žalobce, předpokládanou zákonem. Za situaci, kdy se žalobce prokazatelně účastnil projektů organizovaných ÚP v prosinci 2017 až červnu 2018, mu do doby šesti měsíců neměla být započtena doba do listopadu 2017 a dále doba, po kterou pro aktuální zdravotní stav nebyl schopen se účastnit projektů organizovaných ÚP. Žalovaný tak dospěl chybně k závěru o uplynutí zákonné lhůty. Při každé prokazatelné účasti na projektu organizovaném ÚP by se doba trvání projektu neměla jen započíst, ale od ukončení účasti žalobce na takovém projektu by měla běžet nová šestiměsíční lhůta. Žalobce tedy považoval výklad žalovaného o uplynutí šesti měsíční lhůty za excesivní, když není možné dobu, jež byla posuzována v jiném řízení v minulosti (řízení, vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. 29667/2017/KLT), započíst. Žalovaný se navíc nijak nevypořádal s námitkou žalobce v tom směru, že předchozí neúčasti žalobce na projektech, organizovaných úřadem práce byly vždy řádně žalobcem omluveny. Žalovaný se ani nijak nevyrovnal s námitkou, že nebylo v dané věci rovněž aplikováno ust. § 11 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Dále žalobce dospěl k přesvědčení, že žalovaným ani ÚP nebylo postupováno v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, když ÚP ani žalovaný před vydáním předmětného rozhodnutí jej neseznámily s podklady před vydáním rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že dne 8.10.2018 správní orgán doručil žalobci oznámení o zahájení řízení zároveň s poučením dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce na toto oznámení reagoval tak, že se dne 10.10.2018 dostavil na ÚP, kde podal osobně své vyjádření a žádal o nahlédnutí do spisu, což mu nebylo umožněno. O tomto s ním nebyl sepsán protokol. ÚP však žalobce, ačkoliv se osobně dostavil ve lhůtě pro seznámení se s podklady, právě s podklady pro vydání rozhodnutí prokazatelně neseznámil, neb opak neplyne ze spisu. Žalobce tak nebyl, ačkoliv se na ÚP v určené lhůtě dostavil osobně, seznámen s veškerými podklady, které ÚP opatřil před vydáním rozhodnutí. Zmíněnou vadu neodstranil ani žalovaný v odvolacím řízení. Žalobci ani nebyla dána možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit. V souladu s výše předloženou argumentací žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 26.9.2018 č.j. MPSV-2018/193985-914** žalovaný s odkazem na § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ÚP ze dne 16.8.2018, č.j. 18907/2018/KLT o snížení příspěvku na živobytí z 3.410,-Kč na 2.200,-Kč měsíčně ode dne 1.8.2018 podle § 44 odst. 3 zákona. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 26.9.2018 vyplývá, že z obsahu spisu a rozhodnutí ÚP žalovaný zjistil, že žalobce byl pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi posuzován sám, bez dalších společně

posuzovaných osob, v evidenci uchazečů o zaměstnání ÚP je veden ode dne 19.11.2007. Dávka pomoci v hmotné nouzi mu byla přiznána a vyplácena na základě žádosti ze dne 3.2.2016 a doložení rozhodných skutečností. Dle zjištění ÚP se žalobce v měsících březnu, květnu, říjnu, prosinci 2017, a lednu, únoru, březnu, dubnu, květnu a červnu 2018 účastnil projektů organizovaných ÚP. V ostatních měsících nebyl žalobce osobou, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací dle § 11 odst. 3 zákona, neměl nárok na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, prokazatelně se neúčastnil projektů organizovaných krajskou pobočkou ÚP, nebyl výdělečně činný, nebyl invalidní ve druhém stupni, ani nevykonával veřejnou službu v rozsahu 20 hodin měsíčně. Na základě těchto skutečností usoudil správní orgán prvního stupně, že žalobci náleží pouze částka existenčního minima ve výši 2.200,- Kč.

Žalobce je podle posudku o invaliditě Okresní správy sociálního zabezpečení Klatovy (dále jen **OSSZ**) č.j. LPS/2010/148-KT_CSSZ osobou invalidní, jde o invaliditu prvního stupně, když po vzniku invalidity je schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné schopnosti, a s podstatně menšími nároky na kvalifikaci a také jen v menším rozsahu a intenzitě rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti, protože není schopen využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti z předchozí výdělečné činnosti; nemá nárok na výplatu invalidního důchodu.

Rozhodnutí ÚP č.j. 18907/2018/KLT bylo doručeno dne 3.9.2018 žalobci, který proti němu v zákonné lhůtě podal odvolání, v němž uvedl, že má za to, že rozhodnutí bylo nesprávné, neboť nebyl řádně a spolehlivě zjištěn skutkový stav, když se nemohl zúčastnit žádných projektů, jelikož byl v pracovní neschopnosti, což již bylo prokázáno v řízení č.j. 29667/2017/KLT, a nemohl se tak účastnit nabídnutých aktivit. Žádnou z aktivit organizovaných ÚP neodmítl a nelze mu přičítat k tíži, že mu ÚP nic nenabídl. Zároveň žalobce v odvolání namítal, že správní orgán rozhodoval dvakrát o tomtéž, když započítal i období před prosincem 2017, když o téže věci bylo rozhodováno a již rozhodnuto.

Dále bylo uvedeno v rozhodnutí ze dne 26.9.2018, že dle § 21 odst. 1 zákona nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob snížený o přiměřené náklady na bydlení nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob. Dle § 23 písm. a) zákona výše příspěvku na živobytí činí za kalendářní měsíc rozdíl mezi částkou živobytí osoby a příjmem osoby, není-li osoba společně posuzována s jinými osobami. Podle § 24 odst. 1 písm. f) zákona činí částka u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než šest kalendářních měsíců, částku existenčního minima. Toto ustanovení se nevztahuje na osobu, u níž se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, osobu s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce, osobu, která je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, a osobu, která vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.

Osoba, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, je dle § 3 odst. 1 písm. a) b) odu 1. až 10. zákona osoba, která je např.: 1. starší věku 68 let, 2. poživitelem starobního důchodu, 3. invalidní ve třetím stupni, 8. uznána dočasně práce neschopnou, 9. práce neschopná z důvodu, který by byl u pojištěnce pojištěného podle zákona o nemocenském pojištění důvodem pro rozhodnutí ošetřujícího lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti, 10. zaměstnancem, jemuž zaměstnavatel nevyplatil mzdu, plat, odměnu za práci nebo jejich náhradu v termínu jejich splatnosti.

Rovněž bylo uvedeno, že hlavním principem zákona č. 367/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **novela**), je, že dlouhodobě neaktivní osoba má nárok na částku živobytí ve výši existenčního minima (tj. 2.200 Kč), nikoliv životního minima (tj. 3.410 Kč u osoby, která je posuzována samostatně bez dalších osob). Příspěvek na živobytí je tedy v zásadě nově konstruován tak, že snížení dávky je v případě neaktivity osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než šest kalendářních měsíců, automatické. Novela neváže snížení příspěvku na živobytí na částku existenčního minima na povinnost ÚP příjemci dávky nabídnout odpovídající zaměstnání nebo veřejnou službu. Předpokládá se primárně aktivita samotného příjemce dávky. Za aktivitu se považuje skutečnost, že příjemce dávky je výdělečně činný, nebo vykonává veřejnou službu ve stanoveném měsíčním rozsahu nebo se účastní projektů organizovaných ÚP. Za aktivního je rovněž považován příjemce dávky, který má nárok na podporu v nezaměstnanosti, nebo podporu při rekvalifikaci.

Žalovaný konstatoval, že u žalobce byly poprvé splněny podmínky pro snížení částky živobytí na existenční minimum od měsíce října 2017. Splnění těchto podmínek hodnotí ÚP pro rozhodování o nároku na dávku a její výši každý měsíc, přičemž vychází ze skutečností rozhodných z měsíce předcházejícího aktuálnímu kalendářnímu měsíci. Rozhodným obdobím pro hodnocení aktivity žalobce, je dle žalovaného v posuzovaném případě měsíc červenec 2018. V tomto měsíci nebyla u žalobce registrována žádná aktivita a žalobce nebyl ani osobou, u níž se tato snaha nezkoumá. Námitku, že bylo ve věci rozhodováno a posuzováno období, o němž již bylo rozhodnuto, neshledal žalovaný důvodnou, neboť již z výroku obou rozhodnutí je patrné, že se v obou případech liší rozhodné období pro posouzení aktivity žalobce, a liší se i datum, od kterého se mění výše dávky.

Odvolací orgán, tj. žalovaný, po přezkoumání rozhodnutí konstatoval, že žalobce, v rozhodném období nesplňoval žádnou ze zákonem daných podmínek pro poskytnutí příspěvku na živobytí ve výši životního minima. Lékařská potvrzení o jeho zdravotním stavu doložená žalobcem naposledy v měsíci květnu 2018 dle žalovaného nejsou dokladem o dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) bodu 9 zákona. ÚP navíc neeviduje žádný doklad, který by odůvodňoval tvrzení žalobce o jeho dočasné pracovní neschopnosti v rozhodném období (červenec 2018).

K námitce z odvolání žalovaný sdělil, že účast na projektech organizovaných ÚP není jedinou možností, jak může osoba prokázat svoji aktivitu a snahu o zvýšení příjmu vlastní prací. Předpokládá se primárně aktivita samotného příjemce dávky. Účast na projektech ÚP by především měla směřovat k nalezení vhodného zaměstnání a získání nezávislosti na dávkovém systému. Napadené rozhodnutí ÚP vycházelo dle žalovaného ze zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. ÚP v odůvodnění rozhodnutí shrnul všechny zjištěné skutečnosti a uvedl podklady pro jeho vydání. Dále žalovaný uvedl, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Závěrem žalovaný uvedl, že dospěl k závěru, že rozhodnutí ÚP nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

5. Ve svém **vyjádření k žalobě dne 25.4.2019** žalovaný uplatnil následující kontraargumentaci. K žalobní námitce, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný vůbec v odůvodnění neuvádí, na základě kterých zjištění dospěl k závěru, že žalobce naplnil zákonné podmínky pro snížení příspěvku na živobytí a podrobně se nezabýval uplynutím 6 měsíční lhůty, žalovaný uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku

a podklady pro jeho vydání. Se všemi odvolacími námitkami se žalovaný dle svého mínění vypořádal. Námitku, že při každé prokazatelné účasti na projektu organizovaného ÚP by se lhůta měla přerušovat a od ukončení účasti na projektu by měla běžet nová lhůta 6 měsíců, měl žalovaný za nedůvodnou. Podle přechodných ustanovení zákona č. 367/2016 Sb., kterým byl změněn zákon č. 111/2006 Sb., se doba 6 kalendářních měsíců podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, počítá ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona tj. od srpna 2017. Žalobce osobně dne 8.8.2018 převzal oznámení o zahájení správního řízení, kterým byl poučen o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim ústně nebo písemně vyjádřit do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Následně dne 10.8.2018 obdržel ÚP písemné vyjádření žalobce, že nesouhlasí se snížením příspěvku na živobytí, neboť nejsou splněny zákonné podmínky. Vzhledem k tomu, že se žalobce písemně vyjádřil dne 10.8.2018, rozhodnutí ÚP bylo vypraveno dne 22.8.2018, byla dodržena lhůta daná v oznámení, a protože žalovaný nedoplňoval řízení prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel z podkladů shromážděných správním orgánem prvního stupně, nedošlo k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, jak namítal žalobce. K námitce, že žalobci nebylo umožněno nahlédnutí do spisu, žalovaný poznamenal, že žalobce mohl v případě odepření nahlédnutí do spisu podat na pracovníci kvalifikovanou stížnost a domáhat se tak zjednání nápravy. S ohledem na výše uvedené měl žalovaný za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit, proto navrhl, aby soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou. Žalovaný sdělil, že souhlasí s tím, aby soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez jednání.

6. **Ze správního spisu** zaslaného v této věci žalovaným soud zjistil, že obsahuje toliko doklady o výdajích žalobce spojených s bydlením za duben až září 2018, za rok 2017 (vyúčtování za užívání bytu), tiskopis „Informace o užívaném bytu“ k 7.6.2018, odůvodněné náklady na bydlení (z 15.6.2018), Oznámení ÚP ze dne 8.8.2018 adresované žalobci a předané mu osobně téhož dne o zahájení správního řízení ve věci změny výše dávky příspěvek na živobytí, Záznam ÚP ze šetření v místě sepsaný dne 10.8.2018 (žalobce nezastižen), písemný nesouhlas žalobce ze dne 10.8.2018 se snížením příspěvku na živobytí. Také je založeno rozhodnutí ÚP ze dne 16.8.2018 (vypraveno dne 22.8.2018 a žalobci doručeno dne 3.9.2018) o snížení příspěvku na živobytí ode dne 1.8.2018 mimo jiné s odůvodněním, že dle zjištění správního orgánu se žalobce prokazatelně účastnil projektu organizovaného ÚP v roce 2018 (leden až červen) a v roce 2017 (březen, květen, říjen a prosinec) a prokazatelně se neúčastnil projektů organizovaných krajskou pobočkou ÚP, nebyl výdělečně činný, nebyl invalidní ve II. stupni ani nevykonával veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin měsíčně. Založeno je i odvolání žalobce ze dne 5.9.2018, vyjádření ÚP ze dne 11.9.2018 k uvedenému odvolání a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2018 doručené žalobci dne 1.10.2018.
7. **Žalobce dne 10.5.2019 v replice** poukázal na rozhodnutí zdejšího soudu v obdobné věci, tj. rozsudek ze dne 28.2.2019 č.j. 16 Ad 9/2018-40, kde soud konstatoval zásadní vady rozhodnutí, přičemž v nyní posuzované věci se jedná o obdobnou situaci. Odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je natolik stručné, že to způsobuje jejich nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost pro nedostatek důvodů. V obou rozhodnutích chybí logické a srozumitelné důvody, ve věci bylo rozhodnuto nesystematicky, nepřesvědčivě a nepředvídatelně, proto jde o vadu, pro které nemůže takové rozhodnutí

obstát. Žalobce tedy trval na podané žalobě a navrhl, aby jí bylo vyhověno a závěrem souhlasil, aby soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání.

8. **Dne 28.5.2019 žalovaný doplnil své vyjádření**, když uvedl, že námitka žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů nemůže být v tomto případě důvodná. Napadené rozhodnutí dle žalovaného netrpí absencí zákonných náležitostí, je z něj patrné co je výrok a co odůvodnění, kdo byli účastníci řízení a jak bylo rozhodnuto. V odůvodnění jsou pak uvedeny všechny zjištěné skutečnosti, jakož i argumentace, proč nebylo přisvědčeno odvolacím námitkám žalobce, proto setrval na svém původním návrhu
9. Řízení v této projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), pro návrh je stanoven termín **žaloba**, účastníci jsou označováni **žalobce** a **žalovaný**. Podle **§ 75 odst. 1 s.ř.s.** je pro soud rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k datu 26.9.2018, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Dle **§ 31 odst. 2 a 3 s.ř.s.** ve věcech pomoci v hmotné nouzi rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.**: „Soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen ‚správní orgán‘).“
11. Dle **§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.** soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje zásadní doplnění.
12. Podle **§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s.** je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, pročez soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
13. V **§ 68 odst. 1 až 3 správního řádu** je stanoveno:
 - (1) Rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.
 - (2) Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
 - (3) V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami

účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

14. Podle § 90 odst. 1 písm. c) části před středníkem správního řádu: Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit.
15. V § 24 odst. 1 písm. f) zákona je stanoveno, že částka živobytí osoby činí u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, částku existenčního minima; zvýšení částky živobytí podle § 25 až 28 této osobě nenáleží. Toto ustanovení se nevztahuje na osobu, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3), osobu s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, osobu, která je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, a osobu, která vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.
16. V této věci se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí MPSV ze dne 26.9.2018. Soud v této věci shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí MPSV i jemu předcházející rozhodnutí ÚP jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, proto byla žaloba shledána důvodnou. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offio, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, avšak v této věci byla žalobcem namítána a shledána i důvodnou. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s citovaným § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí ÚP nezbyvá než hodnotit jako nepřezkoumatelná, neboť nejsou zejména v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí – viz výše citovaný odst. 3. Soud tudíž dospěl k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro zrušení napadeného i předcházejícího rozhodnutí z procesních důvodů, proto se dále nezabýval dalšími žalobními body uplatněnými v žalobě. Zvolený postup má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), který do svého rozsudku ze dne 9.6.2004 č.j. 5A 157/2002-35 uvedl: „*Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat* [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. Rovněž lze poukázat na rozsudky NSS ze dne 23.2.2006 č.j. 6As 16/2005-60 a ze dne 11.8.2004 č.j. 5 A 48/2001-47.
18. Z obsahu zasláního správního spisu výše citovaného nelze zjistit žádné skutečnosti vztahující se k předmětné dávce příspěvek na živobytí, natož rozhodné skutečnosti, na jejichž základě bylo oznámením ze dne 8.8.2018 zahájeno řízení ve věci změny výše dávky příspěvek na živobytí, přestože se ve spisu nenachází vůbec žádné podklady svědčící pro závěr, že se žalobce v měsíci 1/2019 prokazatelně neúčastnil projektů organizovaných krajskou pobočkou ÚP, nebyl výdělečně činný, nebyl invalidní ve II. stupni ani nevykonával veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin měsíčně, proto mu náleží pouze částka existenčního minima ve výši 2.200,-Kč. Není založena žádná listina či jiný doklad, z něhož by bylo patrné, že v měsíci červenci 2018 či pro tento měsíc byla žalobci ÚP

nabídnuta veřejná služba ve výše uvedeném rozsahu či účast na projektu organizovaném krajskou pobočkou ÚP a žalobce uvedené odmítl, případně neodmítl, ale nezúčastnil se. Je však nepochybně nezbytné, aby bylo zcela na jisto postaveno jednak rozhodné období, které se pro daný případ vztahuje, a z něhož správní orgán vycházel a zejména, na základě jakých konkrétních skutečností bylo zahájeno řízení o změnu výše předmětné dávky a rozhodnuto o jejím snížení. Tyto nezbytné údaje však nejsou zjistitelné ani z rozhodnutí ÚP ani z napadeného rozhodnutí, tudíž jsou obě rozhodnutí nesrozumitelná a tedy i nepřezkoumatelná; nejsou však obsažena ani v zaslaném správním spisu, který byl poskytnut soudu.

19. Stejně jako již v rozsudcích č.j. 16 Ad 9/2018-40 ze dne 28.2.2019 i č.j. 16Ad 51/2019 ze dne 30.4.2020 (obsahuje podrobnosti ohledně vnitřní rozpornosti odůvodnění napadeného rozhodnutí i konstantní nejasnosti hledisek) týkajících se stejné sociální dávky i účastníků řízení, rovněž tak i shodných vad řízení, pro něž bylo rozhodnutí žalovaného i předcházející rozhodnutí ÚP taktéž zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, zdejší soud může na žalovaném znovu toliko apelovat, aby byl konečně již zvolen jednotný postup pro rozhodující správní orgány ohledně posuzování dávky životního a existenčního minima cestou tzv. teleologického výkladu zákona, přičemž je nutno i sledovat zamýšlený cíl zákonodárce, který je obsažen v důvodové zprávě k příslušné novele. Proto, aby pomoc v hmotné nouzi plnila své motivační poslání, nelze podle názoru soudu příjemce od jejího čerpání ve výši životního minima oddělit nikdy s definitivní platností, jelikož tím by na něj přestalo působit jako pozitivní stimul ve smyslu možného zlepšení jeho osobních materiálních poměrů směnou za jím projevenou aktivitu. Musí však být také zcela srozumitelně vysvětlen důvod snížení předmětné dávky, aby se příjemce dávky pro příště vyvaroval stejného jednání a nemuselo tak dojít ke snížení výše dávky.
20. Soud tedy musí opět konstatovat, že z obou uvedených rozhodnutí správních orgánů totiž není patrné, na základě jakých konkrétních skutečností byly splněny podmínky pro snížení příspěvku na živobytí na částku životního minima, když z obsahu zaslaného správního spisu není vůbec zjistitelné, že by žalobce nevyvíjel žádnou iniciativu ohledně získání zaměstnání. Není ani uvedeno, že by odmítl vykonávat veřejnou službu v rozsahu 20 hodin měsíčně, pokud mu byla tato služba nabídnuta a totéž se týká i projektů organizovaných ÚP (poradenství). Je opravdu s podivem, je-li žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání již od roku 2007, že za tu dobu mu nebylo ani prostřednictvím ÚP zajištěno odpovídající zaměstnání, přičemž ÚP byl právě pro takovouto činnost zřízen. Samozřejmě je nezbytné přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce je invalidní pro invaliditu prvního stupně, i když bez nároku na výplatu invalidního důchodu. Ze zaslaného spisu ani nevyplývá, že by žalobci byly v měsíci červenci 2018 či na tento měsíc nabízeny projekty organizované ÚP event. veřejně prospěšné práce, aby takovouto povinnost mohl plnit a tudíž se vyhnul snížení předmětné dávky. Tím však soud neomlouvá případnou neaktivitu žalobce, kterému možná taková situace vyhovuje, avšak i vzhledem k tomu, že žalobce již v současné době dosáhl věku 60 let, jeho naděje na uplatnění na trhu práce nejsou příliš vysoké, přičemž ÚP v tomto směru také nevykazuje dostatečnou aktivitu alespoň dle obsahu správního spisu. Je nepochybně snadnější ukazovat na pochybení druhého, než hledat pochybení nejprve u sebe, což obecně platí pro obě strany. Rovněž ze správního spisu není zjistitelné zda, kdy, v jakém rozsahu a jakých konkrétních aktivit se v minulosti žalobce zúčastnil a také, zda se jednalo o jeho aktivitu či o nabídku ÚP. Také nelze zjistit důvod snížení předmětné dávky od 1.8.2018, když absentují konkrétní údaje o tom, co žalobce porušil či nesplnil. Pokud však v předmětném měsíci nebyla pro žalobce k dispozici možnost veřejně prospěšných prací v rámci veřejné služby s přihlédnutím

k jeho vzdělání i zdravotnímu stavu, či nebyl žádný vhodný projekt organizovaný krajskou pobočkou ÚP a neodmítl nabízené zaměstnání či jinou pracovní činnost, lze mu těžko klást k jeho tíži tuto skutečnost a snížit mu dávku příspěvek na živobytí na částku existenčního minima. Nelze totiž přenést v takovém případě zodpovědnost toliko na žalobce, jehož možnosti jsou nepochybně menšího rozsahu než ÚP.

21. S ohledem na všechny shora uvedené rozhodné skutečnosti **soud proto vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného MPSV ze dne 26.9.2018 a jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 16.8.2018 zrušil** pro zjištěné vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.), protože tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů a obsah správního spisu vyžaduje zásadní doplnění pro objektivní rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.) **a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému**, jak vyplývá z **výroku I. rozsudku**. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s., přičemž zohlední i obsah Instrukce (MPSV) NM 4 č. 1/2017 týkající se sjednocení postupu při aplikování zákona č. 367/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán tedy zaměří svoji pozornost na správné vymezení rozhodného období tzv. neaktivity žalobce a teprve poté vydá nové rozhodnutí ohledně snížení výše příspěvku na živobytí, budou-li pro jeho vydání splněny všechny zákonné podmínky a budou-li k dispozici i všechny rozhodné podklady, čímž bude realizovat rozsudek zdejšího soudu č.j. 16 Ad 40/2019-36 ze dne 18.8.2020.
22. O náhradě nákladů řízení (**výrok II. rozsudku**) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
23. Žalobci byl usnesením soudu pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Zástupce žalobce dne 10.5.2019 požadoval za právní zastoupení částku 9 438,-Kč, tj. za 6 úkonů á 1.000,-Kč (tj. 6.000,-Kč) a 6 krát RP (režijní paušál, tj. náhradu hotových výdajů) á 300,-Kč (tj. 1.800,-Kč). Soud však neshledal jako důvodnou další poradu ustanoveného zástupce s žalobcem dne 18.4.2019, neboť z obsahu spisu k ní neshledal důvod, když převzetí a příprava, včetně porady s žalobcem se uskutečnila 18.3.2019 (žaloba datována 1.4.2019) a vyjádření žalovaného ze dne 25.4.2019 bylo zástupci žalobce doručeno dne 2.5.2019, načež replika žalobce je datována dnem 10.5.2019.
24. Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování, která je tvořena pěti úkony právní služby á 1.000,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, včetně porady s klientem; sepsí žaloby; další porady s klientem dne 28.3.2019 a 6.5.2019; sepsí repliky), tj. 5.000,-Kč, a pěti paušálními částkami á 300,-Kč, tj. 1.500,-Kč, dle § 9 odst. 2, § 7 bodu 3, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen **advokátní tarif**). Jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, takže celková výše odměny v tomto řízení byla zvýšena o 21% DPH (1.365,-Kč) a celkem tak činí 7.865,-Kč. Uvedená částka bude jmenovanému advokátovi vyplacena na účet č. 2901448215/2010 z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí, když tuto lhůtu soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

25. Opatřením místopředsedy zdejšího soudu ze dne 15.6.2020 sp. zn. Spr 1574/2020-3 byla věc z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti vyřizující soudkyně Mgr. Jany Komínkové přidělena k projednání a rozhodnutí JUDr. Aleně Hocké.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 18. srpna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně